

NEW

Březen 2014 Číslo 3 Ročník XVI

NEW LIST BRNĚNSKÉHO REGIONU

www.newexpress.cz

Brňan porazil rakovinu

Rostislav Zabloudil, který si neřekne, jinak než Rosta, (vlevo) s profesorem Vítězslavem Bičíkem

MAREK LUKÁŠ

Nezvyklý úsek života má za sebou Brňan, kterého díky jménu ve spojení s cestovní kanceláří zná kdekdo. Vždyť jmenovat se Zabloudil a vozit s takovým příjmením lidi do světa vyžaduje kus odvahy a smysl pro humor. Pan Zabloudil má však ještě jednu vlastnost. Pevnou vůli, před níž je nutno smeknout. Naordinovat si čtyřicet dnů bez jídla totiž není vůbec normální.

Začalo to vcelku banální návštěvou lékaře s nutným vyšetřením ledvin. Ty byly, jak se ukázalo v pořádku. Snímky však zabíraly vlastně náhodou i játra. A to bylo mnohem horší. Lékaři v nich objevili metastázy a další vyšetření ukázalo i na vážné podezření karcinomu prostaty. Psal se rok 2007 a Rosta Zabloudil byl ve svých tehdy sedmašedesáti letech postaven před reálnou hrozbou nejhorší civilizační bestie – rakoviny.

„To víte, člověka začne napadat leccos, ale taky máme ve výbavě puď sebezáchovy. Do boje jsem se zkusil pustit nejprve po svém. Tedy ne úplně sám, ale za přispění blízkých a kamarádů. Doktorům, kteří mě tehdy postavili před množství odborných vyšetření, terapií a medikamentů, jsem tenkrát zalhal. Namísto nástupu k okamžitému léčení jsem se vmluvil, že mám plánovanou cestu do Kanady a tu bych ještě rád absolvoval. Pravda, nebyla to Kanada v Americe, byla to Česká Kanada na pomezí Čech a Moravy a v ní známá Komářů louka, kde jsem se trápil při své první hladovce. Pil jsem při ní jen destilovanou vodu a bylo to velké trápení. Nejhorší byl osmý den, to tělo začalo vylučovat aceton v takovém množství, že jsem smrděl jako majitel drogerie, kterému se vyžil sud s touto chemikálií. Přestal jsem vylučo-

vat a než se ve čtyřicátém dnu hladovění ozval nový, opět velmi intenzivní pocit hladu, dalo se to celkem vydržet. Denně jsem se vážil, ráno i večer a psal si deník. Pak jsem opět začal zvolna jíst,“ popisuje s humorem Zabloudil. První hladovku, kterou nazval acetonovou, absolvoval ve čtyřiceti dnech od 5. června do 14. července v roce 2007. Když se pak ukázalo, že se v jeho těle začíná cosi pozitivního dít, naordinoval si další, již celkem známou Breussovou hladovku. Při ní se již mohou konzumovat různé šťávy či ochucená voda. Tu absolvoval s týdenním přerušením, kdy mírně jedl, od 27. září do 14. listopadu. Celkem během obou přišel o 28,1 kilogramu tělesné váhy (začínal na hmotnosti 82,5 kg a skončil s váhou 54,4 kg) a podle tělesné konstituce to vypadlo, že už jeho tělo nic nemůže vydržet. Skutečnost však byla jiná. „Vyšetření ukázala, že organismu se podařilo během hladovění zlikvidovat dva prokazatelné vředy na dvanácterníku, zmizely kožní bazaliomy, které měly být operativně odstraněny, zmizela také tělesná znaménka a bradavice, a především mizela ložiska MTS v játrech i podezření na rakovinu prostaty. Jako bonus si může pan Zabloudil nyní klidně pohladit i kočku, což pro něj bylo před hladovkami kvůli dlouhodobým alergiím na roztoče nemyslitelné. „Se svým příběhem jsem vyrukoval až po téměř sedmi letech nejen kvůli jakési pověrčivosti, ale především proto, že jsem za dobu návštěv u lékařů zjistil, že když nedojde k recidivě po pěti letech, dá se považovat problém za skutečně minulý,“ říká muž, který o vůli a možná zázraku napsal i knihu, jež je jakýmsi deníkem hladovění včetně lékařských zpráv, a taky začal kvůli hladovění pod dohledem na Komářů louku vozit další zájemce.

„Osobně mi není známo, že by někdo vydržel hladovět čtyřicet dnů a pil přitom pouze destilovanou vodu. Kdysi jsem si myslel, že bez dostatečné výživy není možné dlouhodobější přežívání metabolismicky aktivní tkáně. Dnes se přikláním k názoru, že když dojde při hladovění už i k využívání bílkovin ve tkáních, půjde především o ty tkáně, které nejsou důležité, nejsou zdravé a mohou k nim patřit i nádorové buňky,“ domnívá se univerzitní profesor, biolog Vítězslav Bičík z olomoucké Univerzity Palackého, jenž příběh pana Zabloudila dlouhodobě sleduje mimo jiné i s kolegyní lékařkou Jindřiškou Chocholovou. Oba se i díky tomuto případu shodují, že se ve východních medicínách známé metodě uzdravování za pomoci hladovky věnuje v našich podmínkách velmi málo vědecké pozornosti. „I proto je kolem tohoto procesu tolik skepse, která však může být, jak se ukazuje u pana Zabloudila, zbytečná,“ dodává profesor. ■